

# РЕШЕНИЕ

№ 38530

гр. София, 06.10.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в**  
публично заседание на 29.09.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Людмила Коева**

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разглежда дело номер **7126** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. Д. И., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] с посочен съдебен адрес в [населено място], [улица], ет. 2, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-002658/01.06.2026 г., издадена от П. Х. П. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП – СДВР), с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца“ по отношение на собствения ѝ лек автомобил „Нисан К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , като са отнети свидетелство за регистрация №[ЕИК] и два броя регистрационни табели.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна поради издаването ѝ от некомпетентен орган, в нарушение на установената форма, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и с целта на закона. Жалбоподателката поддържа, че не ѝ е известно дали съществува посочената в заповедта заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. за оправомощаване на издателя, чийто автор не е посочен, поради което допуска актът да е издаден при липса на компетентност, както и да не е съставен по актуалния утвърден образец. Твърди, че заповедта не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК и на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, тъй като фактическите основания са непълни – не е посочено през какъв период и по какъв начин жалбоподателката е допуснала автомобилът да бъде управляван от сина ѝ М. Ц. И., нито кога и на какво основание водачът е бил лишен от право да

управлява по административен ред, а посочването единствено на законовата норма не представлява мотивиране на акта. Заявява, че не е предоставяла, преотстъпвала, разрешавала и допускала автомобилът да бъде управляван от други лица, включително от сина ѝ, като в периода 15.05.2026 г. – 20.05.2026 г. е пребивавала в балнеохотел „Аура“ в [населено място]. Поддържа, че прилагането на мярката спрямо собственик, чийто автомобил е ползван без негово съгласие от неправомерно лице, води до абсурдни резултати и накърнява конституционно защитената неприкосновеност на частната собственост (позовава се на Решение № 5/26.09.2002 г. по к.д. № 5/2002 г. на Конституционния съд), а съдебната практика свързва налагането на мярката с виновно поведение на собственика. Сочи и че мярката не индивидуализира конкретното пътно превозно средство с регистрационния му номер. Иска отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

В съдебното заседание жалбоподателката, редовно призована, се явява лично и се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата. Претендира разноски.

Ответникът – полицейски инспектор П. Х. П. в ОПП – СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото са постъпили писмени бележки от процесуалния му представител, която оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение като неоснователна и недоказана от фактическа и правна страна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София град, Трето отделение, 57- ми състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Жалбоподателката М. Д. И. е собственик на лек автомобил „Нисан К.“ с рег. [рег.номер на МПС] . На 18.05.2026 г., около 16:35 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], пред № 41, при извършена полицейска проверка е установено, че лекият автомобил „Нисан К.“ с рег. [рег.номер на МПС] се управлява от М. Ц. И. ( син на жалбоподателката), [ЕГН], който не представя свидетелство за управление на МПС (СУМПС). От справка с ОДЧ на 06 РУ – СДВР е установено, че СУМПС на водача му е отнето. Водачът е бил във видимо неадекватно състояние и в 16:55 ч. категорично е отказал да му бъде извършена проверка с тест за употреба на наркотични вещества с техническо средство „Drug Test 5000“, като при справка е установено, че отказът е повторен – във връзка с Наказателно постановление (НП) № 25-1818-000686/27.08.2025 г., връчено на 17.03.2026 г. и влязло в сила на 01.04.2026 г. На водача е издаден талон за медицинско изследване. Установено е още, че водачът управлява без поставен обезопасителен колан и използва мобилен телефон по време на управление, без устройство, позволяващо използването му без участие на ръцете.

За установените нарушения на М. Ц. И. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия СА, бл. № 5579761/18.05.2026 г. от А. Х. Т. – старши полицай в 06 РУ – СДВР, в присъствието на свидетел-очевидец, за нарушения по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП (управление на МПС, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред), по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП и по чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП. С АУАН като доказателство са иззети свидетелството за регистрация №[ЕИК] и двата броя регистрационни табели СА 1177 РА. За нарушенията по чл. 137а, ал. 1 и чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП на водача са издадени и фишове серия GT № 20489658 и № 20489659 от 18.05.2026 г. По делото са приложени и талон за изследване № 2288425, протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби, протокол за установяване на признаци на употреба на наркотични вещества и докладна записка на полицейски служител от 06 РУ – СДВР относно проверката.

Въз основа на тези данни, на 01.06.2026 г. полицейски инспектор П. Х. П. в ОПП – СДВР, оправомощен със заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., е издал оспорената ЗППАМ № 26-4332-

002658/01.06.2026 г., в която е приел, че жалбоподателката, в качеството си на собственик на лек автомобил „Нисан К.“ с рег. [рег.номер на МПС], е допуснала МПС да бъде управлявано от М. Ц. И. на 18.05.2026 г., около 16:35 ч., в [населено място], по [улица], пред № 41, за което на водача е съставен АУАН серия СА, бл. № 5579761, като водачът е без СУМПС – лишен от право да управлява по административен ред. Органът е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП и е наложил на жалбоподателката принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“, като в заповедта са посочени като отнети СРМПС №[ЕИК] и два броя регистрационни табели СА 1177 РА. Заповедта е връчена лично на жалбоподателката на 01.06.2026 г., видно от разписката към нея и от справката-картон на водача. Със ЗППАМ № 26-4332-002659/01.06.2026 г. на водача М. Ц. И. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от адресата на акта, който има правен интерес от оспорването, в 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от връчването на заповедта на 01.06.2026 г., и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Според разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са приети като доказателства заповед на директора на СДВР № 513з-12086/14.10.2025 г., с която са оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП държавните служители от ОПП – СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР); заповед на министъра на вътрешните работи № 8121з-1632/02.12.2021 г. за определяне на службите за контрол по ЗДвП, съгласно т. 1.3.1 от която контролът по ЗДвП на територията на СДВР се осъществява от полицейски органи от ОПП – СДВР; заповед на директора на СДВР, с която П. Х. П. е преназначен на длъжност полицейски инспектор IV степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към ОПП – СДВР, както и заповед за преназначаване на актосъставителя А. Х. Т. на длъжност старши полицай в 06 РУ – СДВР.

С представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР се установява, че ОПП – СДВР е определен за служба за контрол по ЗДвП на територията на СДВР и че директорът на СДВР, като ръководител на тази служба, е оправомощил държавните служители от ОПП – СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, да издават заповеди за прилагане на принудителните административни мерки, включително по чл. 171, т. 2а от ЗДвП. Издателят на заповедта заема длъжността полицейски инспектор в ОПП – СДВР, т.е. попада в кръга на оправомощените лица. Изрично посочената в заповедта оправомощителна заповед е представена по делото, поради което предположенията на жалбоподателката за липса на компетентност се опровергаха. Оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК –

наименование на органа, адресат, фактически и правни основания, разпоредителна част, срок и орган, пред който може да бъде обжалвана. Фактическите основания са изложени конкретно – посочени са качеството на жалбоподателката на собственик на конкретно индивидуализиран автомобил (марка, модел и регистрационен номер), датата, часът и мястото, на които автомобилът е бил управляван от лице, лишено от право да управлява по административен ред, самоличността на това лице и съставеният му АУАН, в който подробно са описани обстоятелствата около проверката и основаниято за констатацията, че СУМПС на водача е отнето. Съгласно установената съдебна практика мотивите на административния акт могат да се съдържат и в документи от административната преписка, които предхождат издаването му и към които актът препраща, какъвто е изрично посоченият в заповедта АУАН. Правното основание – чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – също е посочено. Поради това възражението за липса на мотиви е неоснователно, а цитираната от жалбоподателката практика касае хипотеза, при която е посочена единствено законовата норма, каквато не е настоящата.

Не е налице и твърдяната неяснота относно превозното средство, спрямо което е приложена мярката. Макар в диспозитива да е използван изразът „прекръпяване на регистрацията на ППС“, заповедта следва да се тълкува в своята цялост – в обстоятелствената ѝ част изрично е посочен лекият автомобил „Нисан К.“ с рег. [рег.номер на МПС], а в разпоредителната ѝ част са описани като отнети свидетелството за регистрация №[ЕИК] и регистрационните табели СА 1177 РА именно на този автомобил. Липсва каквото и да е съмнение за обекта на мярката. Отсъствието в заповедта на данни за периода, през който жалбоподателката е „допускала“ управлението, не представлява съществен порок, тъй като, както е изложено по-долу, този факт не е елемент от фактическия състав на приложената мярка.

Не се установяват и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Фактите, релевантни за прилагане на мярката – собствеността върху автомобила, управлението му на 18.05.2026 г. от М. Ц. И. и лишаването му от право да управлява МПС – са изяснени от органа по надлежния ред чрез АУАН и справките в информационните системи на МВР, в съответствие с чл. 35 от АПК. Твърдението, че заповедта не е по утвърдения образец, е голословно и не е конкретизирано.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „прекръпяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година“.

Нормата урежда две самостоятелни хипотези – когато собственикът сам управлява МПС при някое от изброените обстоятелства, и когато МПС на собственика е управлявано от друго лице, за което тези обстоятелства са налице. За прилагането на мярката във втората хипотеза законът изисква кумулативното наличие на два обективни факта: лицето, спрямо което се прилага мярката, да е собственик на МПС и това МПС да е управлявано от лице, което не е правоспособен водач, не притежава валидно СУМПС, лишено е от право да управлява или СУМПС му е временно отнето. Законодателят не е въвел като елемент от фактическия състав знанието, съгласието или вината на собственика. Принудителните административни мерки по чл. 171 от

ЗДвП не са административни наказания, а средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване на безопасността на движението, поради което прилагането им не е обусловено от виновно поведение на адресата. Именно в това се изразява превантивната функция на мярката по отношение на собственика – тя го мотивира да упражнява контрол върху достъпа до собственото му МПС и да не допуска то да бъде управлявано от лица, които нямат право на това. В този смисъл е и практиката на Административен съд – София град, според която законът предвижда налагането на мярката и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице посочените обстоятелства, „без да отчита като релевантно наличието или липсата на субективен елемент – знание, вина“ (Решение № 2564/17.04.2024 г. по адм. д. № 758/2024 г. на АССГ, III отд., 7 състав). Под формулировката за собственик, чието МПС е управлявано от такова лице, законът има предвид неупражняването на достатъчен контрол върху собствеността, а не хипотеза на извършено престъпление против волята на собственика (Решение № 42983/22.12.2025 г. по адм. д. № 7099/2025 г. на АССГ, III отд., 62 състав). Цитираните в жалбата решения на други административни съдилища, които свързват мярката с виновно поведение на собственика, не се споделят от настоящия състав, тъй като въвеждат изискване, което не следва от текста на закона.

В случая и двете предпоставки са налице. Безспорно е, че жалбоподателката е собственик на лекия автомобил „Нисан К.“ с рег. [рег.номер на МПС] . От АУАН серия СА, бл. № 5579761/18.05.2026 г., който не е оспорен и чиито констатации се подкрепят от останалите доказателства, се установява, че на 18.05.2026 г. автомобилът е бил управляван от М. Ц. И., който към този момент е бил лишен от право да управлява МПС по административен ред въз основа на НП № 25-1818-000686/27.08.2025 г., влязло в сила на 01.04.2026 г., като СУМПС му е било отнето. Представеното от жалбоподателката удостоверение за пребиваването ѝ в [населено място] в периода 15.05.2026 г. – 20.05.2026 г. не променя този извод. Доколкото знанието и съгласието на собственика не са елемент от фактическия състав на мярката, обстоятелството, че жалбоподателката не е била в [населено място] в деня на проверката, е ирелевантно. Нещо повече, то не изключва, а по-скоро обяснява възможността синът ѝ, живеещ на същия адрес (видно от писмените доказателства по делото), да се ползва от автомобила в нейно отсъствие, което е резултат от липсата на достатъчен контрол от страна на собственика върху достъпа до МПС. По делото няма твърдения, нито данни автомобилът да е бил отнет против волята на собственика по престъпен начин (кражба, противозаконно отнемане), за което жалбоподателката да е сезирала компетентните органи – хипотеза, при която съдебната практика приема, че мярката не следва да се прилага, доколкото тогава собственикът е лишен от възможност да контролира ползването на вещта.

Мярката е наложена за срок от 6 месеца, т.е. в минималния предвиден от закона размер, поради което органът не е бил длъжен да излага допълнителни съображения относно продължителността ѝ.

Целта на мярката по чл. 171, т. 2а от ЗДвП е осигуряване на безопасността на движението по пътищата и превенция на управлението на МПС от лица, които нямат право на това. В настоящия случай тази цел е особено ясно изразена – автомобилът е бил управляван от лице, лишено от право да управлява поради повторен отказ за проверка за употреба на наркотични вещества, във видимо неадекватно състояние, без поставен обезопасителен колан и при използване на мобилен телефон. Мярката е наложена в минималния срок и не засяга правото на собственост в неговото ядро – жалбоподателката не губи собствеността си, а временно, за законоустановения минимален срок, е ограничена възможността автомобилът да участва в движението.

Цитираното решение на Конституционния съд касае забраната за разпореждане с частна собственост без или против волята на собственика и не е относимо към временното прекратяване на регистрацията на МПС като мярка за административна принуда, предвидена в закона в защита на обществения интерес от безопасност на движението. При това положение съдът намира, че мярката е съразмерна и съответства на целта на закона.

Предвид изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, при спазване на административнопроизводствените правила и на материалния закон и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК жалбоподателката дължи на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение, които съдът определи в размер на 102,26 евро, съобразно чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, като съобрази фактическата и правната сложност на делото и проведеното едно открито съдебно заседание.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 57-ми състав,

### **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на М. Д. И., [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002658/01.06.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ – лек автомобил „Нисан К.“ с рег. [рег.номер на МПС], за срок от 6 месеца.

**ОСЪЖДА** М. Д. И., [ЕГН], да заплати на СДВР разноски по делото в размер на 102,26 (сто и две евро и 0,26 цента) евро.

Решението е окончателно на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.